

Listy pre lásku

„Včerajšok bol ako ľalie z neba,“ šepká August. Leží bruchom na posteli, hlavu má otočenú nabok a rukami objíma vankúš. Oblieva ho studený pot, no oči neprestávajú byť hrejivo žiarivé. Alebo skôr iskrivé? Som presvedčená, že jeho oči by zapálili knôt sviece. Alebo aj celé mesto. Krásne, postupne ako keď je príliv. Jeho teplé oči ako ľadová voda by zmývali pláž. Pery má červensšie než obvykle, všetko teplo nahrnulo sa mu do tváre. Teraz pripomínajú maliny. Možno aj svojou chuťou. Ak bozk s Augustom je ako bozk s augustom, musí byť ako letné večery, smiech s priateľmi, cesty vlakom a ranná rosa. Maliny...mäkké, poddajné, sladké, no predsa výrazné. Naširoko sa usmieva, horia mu líca a neprestáva si zabárať prsty do vankúša.

„Včerajšok bol ako ľalie z neba,“ zasmeje sa. Oči má rozšírené, plné prekvapenia akoby stále neveril, že to bolo skutočné. Bolo? No jeho úsmev hovorí jasne, bolo. Všetko bolo ozajstné. Všetky stisky magnólie a slasť dymu cigariet. Celá realita do objatia nehy skrytá ako tajomstvá na povale, ponorené do smietok na zvlhnutej, rokmi zničenej podlahe. Sedel tam hľadiac ako sa ráno mení na deň. Mysleť mu vírila, tvár žiarila a jeho bytosť len žila. Jestvoval v tom prazvláštnom momente, v momente, ktorý dych berie a na oplátku ho zas dáva. Akoby jeho telo bolo gejzír extázy čakajúci na správne slová. Slová slová slová. Ach obyčajné slová, no aký len majú význam? Koľko zo sveta v sebe nesú. Na špičke jazyka ukrýva sa celý svet. A na perách.. Vlastných a či perách havrana?

Celý celučičký svet.

Pomaly vstal z okraja postele a prešiel k stoličke, na ktorú začali svietiť prvé lúče. Odtiene boli oranžové pripomínajúce agátový med v pohári. Vyzerali slabo a prchavo, no predsa v nich bola akási istota, že naberú na sile. *Ako vo mne*, pomyslel si August a končekmi prstov prešiel po bunde prevesenej na stoličke. Skúmal jej mäkkosť a všetko sa odohrávalo znova. Smiech a francúzske palacinky, čokoláda, zbelená miestnosť a vášnivé bozky. Bolo to ako horúčkovitý sen. Nereálny, nezmyselný a predsa intenzívny. Pritisol ju k tvári. Zdalo sa mu to alebo zacítil vôňu? Tú vôňu? Tú, ktorej sa včera nemohol nabažiť? Tú, ktorá ho tak opantala, že stratil samého seba v labyrinte života? Tú vôňu. Tá čo zmenila všetko. Nadýchol sa jej opäť, no zrazu to pripadalo ako klam. Ako ilúzia, len trik túžiacej mysle. Necítil ju viac a aj tie ruky čo sa ho dotýkali, zľadoveli na tele. Bundu však stále stískal. Nechcel sa jej púšťať, nechcel. Ani toho čo všetko znamenala. A ani toho komu patrila. Bojoval s nutkaním prevliecť si ju cez krk a splynúť v jej mäkkosti a poddajnosti. Namiesto toho ju však poskladal a odložil na samý koniec police v skrini.

V kuchyni bola mama v puzdrovej bielej sukni a bodkovanvej blúze, ponáhľala sa a v rýchlosti stavala šálku pred kávovar. August zacítil jej čokoládové cappuccino. Kedysi mu

pripomínalo bezpečie domova, no teraz akoby s cappuccinom zacítil včerajšok. Akoby znova vdychoval vzduch kaviarne, ktorá ho zmiatla a ponorila do extázy. Keby bol knihou, táto kaviareň ho vytrhla z väzby, úplný masaker stránok, lepidla a nití. A táto kaviareň však mala tú drzosť, že ho nanovo zviazala, vystavila na obdiv a položila na predné poličky kníhkupectiev.

Zhlboka sa nadýchol trasľavým dychom. V žalúdku sa mu usalašila nervozita ako otravný hosť, ktorý netuší, že tri dni sú ozaj dosť. Sledoval mamu ako behá po kuchyni, no jej chaos mu bol cudzí. Vzpieralo sa mu vlastné vnútro, v ňom sa kričalo a pýtalo sa po slovách, slovách, obyčajných slovách a predsa sa mu po celom tele rozlievalo teplo. Keby mamka vedela, keby mamka len vedela. Pousmial sa nad touto predstavou, zaželal mame pekný deň v práci, a keď kuchyňa nabrala na osamelosti, stal sa jej novým uzurpátorom.

Cesta do školy nebola dlhá, no každá v sebe niesla čosi nové. Nové dobrodružstvo, nové myšlienky, no i tak mu bola bezpečím. Nehrozilo nič nepoznané, iba čosi iné, o niečo iné. Inak povedané, ale komfort minulosti zostával, spomienky tam boli realitou. Rutinou, ktorá nestratila na svojom čare. Hľadel z okna užívajúc si, že sa mu podarilo odchytiť si sedadlo, počúval piesne a sledoval pomaly meniace sa budovy.

Na hrudi pocítil tlak, akoby stena išla proti nemu a už jej nechýbal ani centimeter, aby ho rozdrtila. Zmenili sa piesne a on sa nechal obaliť tým všetkým. Dievča, ktoré pozná z videnia ju práve spieva. Po celej kaviarni sú rozlezení stredoškóľáci, ktorí sa prišli pozrieť na vystupujúcich priateľov, umelci, ktorí tužili vidieť čosi krásne a hrdé matky, ktoré bozkávali svoje spievajúce dcéry. Všetci však doslova viseli na ich umení. August tam stál, opieral sa o stenu a čakal na číslo, v ktorom bude jeho kamarát hrať na klavír. Boleli ho nohy a už bol neskutočne smädný, no nemal sa ako vyvliecť z davu, a tak len stál. Stál a čakal a nechal si umením hladiť sluch. A tá hudba liečila jeho bolesť v nohách i jeho túžbu po nápoji. Stál tam zakorenený a pevný ako vrba. Krásna melancholická vrba, na ktorej ešte stále boli kvapky rannej rosy, a tá sa trblietala na svetle. Pri vrbe sa črtala lavička zakrytá konármi, priam čakajúca na milencov vyznávajúcich si lásku. Tak vyzeral. August. Nikdy by si nemyslel, že to je on, no pre kohosi taký bol. Ako pokojná, stabilná vrba priam stvorená preto, aby sme ju milovali.

Augustova tvár bola ako vytesaná z mramoru, myšlienky mu však divo prúdili. Myslel na Aurela sediaceho pri klavíri. S privretými očami tam len sedel, hral a vyzeral nádherne. Svietili naňho posledné lúče, tvár mu žiarila a na perách sa odrážali slová piesne, ktorú si mrmlal. August mal zatajený dych, pootvorené pery a rozšírený pohľad. Videl o niečo viac, zo všetkého o kúšтик viac a to poznanie naplnilo celú jeho bytosť. Tak sa cítili Adam a Eva, keď odjedali zo stromu poznania? Slastne, vášnivo, ale aj vyrovnané, lebo poznanie už bolo ich. Je aj Augustovo. Tú pieseň si zapamätá. Melódiu svojho srdca.

Vyšli točitými bielymi schodmi. August spomínal na to, ako mu zamieralo srdce. *Och August, keby si len vedel, čo ťa ešte len čaká*, prihovoril sa sebe samému. Nasledoval Aurela a zastali pred prahom miestnosti. Mala to byť akási drobná expozícia, mala názov a celú stranu zapísanú o jej význame, no August nedbal, len chcel vôjsť dnu a to umenie zažiť. Zavreli za sebou dvere. Miestnosť bola malá biela, osvetlená domodra. Bolo tam ticho. A intímne. Koncerty kaviarne sa stali tichými, akoby piesne zaznievali z inej dimenzie. Šum pominul a zrazu boli len oni dvaja. Na celom svete. Izolovaní od všetkej skutočnosti všetkého čo je skutočné. Dlhو stáli pred jediným oknom, priamo oproti dverám, na ktorom bolo napísané „zabudnúť je utópia“.

Zabudnúť je utópia, opakoval si August stále dookola.

Sledovali jednotlivé diela a vpíjali do seba belosť, belosť toho číreho ticha. Miestnosť ich odrezala od všetkého čo poznali a ukázala im čosi, čo spoznať chceli. Biele sny a nehu, čo sa ovíja okolo srdca ako brečtan. Topili sa v tých momentoch, dovolili si utopiť sa v nich, lebo miestnosť bola na rozhraní snov a reality. Medzi snami a realitou August opretý o stenu a Aurel týčiaci sa nad ním. Cítil jeho dych na tvári. Myslel na to, ako vyzerajú jeho oči. Stmavli, boli ako zafíry v kaleidoskope stratených príčin.

Váhavo vystúpil z autobusu, akoby stratil pevnú pôdu pod nohami. Ktosi mu zatriasol plecóm a v Augustovi sa to zlomilo. Všetky včerajšie chvíle sa rozpráchli ako púpava vo vetre. Otočil sa a zbadal Kamila, pomaly, stále ako omráčený si zložil slúchadká a vypol hudbu.

„Ježiš August, čau. Ty si ako hluchý, počúvaj. Vyvreskujem na teba dobreže nie pol ulice. Akože viem, že si mal slúchadká, ale čakal som, že ten zvuk v nich je fakt horší, keď sa na ne neustále sťažuješ. Kámo, tak ma bolia pľúca, nemáš predstavu ako rýchlo som za tebou šiel.“

„To je toho,“ uškrnul sa August.

„Vieš kam si môžeš ten úsmev strčiť,“ povedal mu Kamil a podali si ruky.

Kamil začal rozprávať o akejsi novej hre, čo si chce kúpiť, no len sa sťažoval, že nemá peniaze, a že čakať do najbližších narodenín nevydrží. August sa snažil sústrediť, vnímať, no opäť sa topil v sebe. Len išiel, strnulo, akosi abnormálne pravidelne. Sekundy boli ako storočia. A on len šiel a šiel a šiel. Všimol si, že sa Kamil smeje a s očakávaním naňho pozerá.

Po chvíli zvažnel: „Hej čo ti je?“

Áno, čo mi je?

Čo mi vlastne je?

Otvoril dvere školy a hneď sa spustila kakofónia otvárajúcich sa a zatvárajúcich skriniek. Rozlievala sa po celej chodbe ako v zle utesnenej skúšobnej miestnosti. Vrzgajúce topánky predstavovali občasný triangel a smiech detí bol činelmi, ktoré završovali celkové dielo.

Ach, a už zvoní.

Celý orchester sa rozlieza, búchajúce skrinky a kľúče nemotorných žiakov padajúce na zem tvoria finálnu pasáž. Zvonenie stíchne, skrinky už odložili svoje sláčiky a padá opona. Divadlo zrazu nikdy nevyzeralo tak prázdne. Prázdnota chodby mu pripomenula, že má byť kdesi, kde rozhodne nie je prázdno, kde majestátne vyvrcholenie nestlelo ohúrené ticho pred odznením potlesku. Bral schody po dvoch, aby bol včas, no vlastne mu na tom ani nezáležalo. Bol v tom však zvyk, v ponáhľaní sa na hodiny. A niektoré zvyky na nás jednoducho prirastú, i keď už viac nemajú váhu. Ako napríklad zatváranie skrine pred spaním. Už sa viac nebojíme, čo z nej za tmy môže vyliezť, no zvyk zvykom zostáva. Zvyky sú ako vanilkové sviečky. Možno by si aj vyskúšal inú vôňu, no prečo, keď táto vôňa je jediná, ktorú budeš kedy potrebovať?

Otvoril dvere a rýchlo sa vsunul na svoje obvyklé miesto, potichu sa pozdravil s priateľmi a len bol rád, že sa mu podarilo vklíznuť do triedy práve vtedy, keď profesorka bola otočená chrbtom. Čas plynul inak, na hodinách vždy plynul čas inak. Prezeral steny ponad hlavy spolužiakov ako ponad hlavy turistov, keď bol minulé leto v Louvri. Pripomínal mu to ten nevyvetraný vzduch. Akí cudzí mu jeho spolužiaci zrazu pripadali. Keď stíchli a tvárili sa vážne. Vyzerali ako tie oceľové trezory, čakajúce na správne otočenie. Videl pár horlivo si písucich poznámky, no tí ostatní, tí ostatní boli stratení vo vlastnom svete. Ach a o čo, že aj tí horlivo písuci sa len snažia uniknúť pred zákutiami vlastnej mysle. Jedni na hodinách hľadajú rozptýlenie a druhí sú rozptýlení.

Sedel tam a sledoval hodiny. Bolo to ako v katastrofickom filme, len sekundy od výbuchu. Sekundová ručička sa akoby vracala späť a život išiel ako proti prúdu. Aj August, aj August išiel celý život proti prúdu, proti tomu, pred čím i tak nemohol ujsť. Počúval vrzgot pier o papier a lámajúcu sa kriedu v rukách profesorky. I ten vzdialený šum z vedľajšej triedy, pravdepodobne majú suplovanú, pomyslel si. A keď sa zahľadel von oknom, cez staré socialistické žalúzie zachytil jemný vánok.

Kiežby ma odvial. Kamsi. Stačí i tam kamsi.

„Chcela by som od vás, aby ste na úlohu,“ povedala a August zbystril pozornosť. *Možno inokedy vánok, možno náš čas príde inokedy.*

„...napísali list. Je to dôležitá úloha pre vašu štylistiku, estetiku a vycibrenie vášho písania. Listom sa môže povedať čokoľvek, i to čo sa neodvážiš vypovedať. List je hlboký spôsob komunikácie a má svoje čaro ak sa doň skúsate ponoriť. List môže byť pre kohokoľvek, pre kamaráta a či starkú, sestru alebo brata, na tom nezáleží, no skúste písať tak, ako by ste ten list naozaj napísali. Píšte za seba, no nepíšte pre seba. Povedzte listom čo nepoviete rozhovorom. Dajte na papier, papier unesie veľa. To je z mojej strany všetko. Vidíme sa v piatok.“

Opäť nastal šum a vánok ho už nikam nechcel odvievať. Akákoľvek mágia čo bola prítomná v tichu hodiny sa vytratila v dvíhajúcich sa ľuďoch a v učebniciach padajúcich na dno tašky.

„Vraj píšte za seba, no nepíšte pre seba čo to vôbec znamená? Ak pre niekoho píšem tak je to simply pre profesorku,“ zamrmlal Augustov spolusediaci Adrián a ostatní kamaráti z partie sa horlivo pridali k sťažovaniu sa.

A August len išiel s nimi, a predsa nebol prítomný. Mimovoľne ho striaslo, keď vyšli na chodbu. Počúval slová priateľov, no ich slová strácali na význame. Celý čas sa len obzeral. Prezeral chodbu a skenoval ju čo z najväčšej diaľky. Chcel byť pripravený. Ale na čo vlastne? Pozeral do každej zákruty čakajúc, že uvidí karamelové vlasy vytrčajúce z davu. A ten pár zafirových očí, ktoré naňho hľadeli, keď bol najviac zraniteľný. Čo by im však povedal keby ich videl? Prezeral si chodbu, no i tak nevedel v čo dúfa, vidieť ho alebo nevidieť? Zrazu mal pocit, že slávny monológ „byť či nebyť“ je slabota oproti tomu čo sa mu usadilo na srdci. Pocity také hlboké, no predsa nie číre, intenzívne, no bez názvu. Vždy túžil po tom, aby objavil farbu, ktorú predtým nikto nevidel, no mal pocit, že dnes, práve teraz cíti to, čo ešte nikto necítil. Uvedomoval si iracionalitu tejto myšlienky, ale to neznamenal, že mu prišla o niečo menej pravdivá. Cítil ako sa mu rozlieva po hrudi. Pomaly, postupne a zrazu úplne.

Schody v bytovke nikdy nemali to čaro. Buď sa po nich vlečieš celý vyčerpaný z dňa, alebo mrzutý, že deň sa ti už skončil. August nimi len tak preplával ako nejakou medzizastávkou, ktorá je nevyhnutná, no nestojí za obzretie. Ale také točité schody v kaviarni...

Prehrabával sa taškou až kým sa mu nepodarilo vytiahnuť kľúče. Dvere trochu zavrzgali a Augusta privítal zatuchnutý vzduch a šero. Neobťažoval sa zapáliť svetlo, len prešiel do kúpeľne. Umyl si ruky a prepláchol tvár. Zo zrkadla naň hľadel zvláštny obraz. Z vlasov mu kvapkala voda, kútiky pier stratili krivku, čo formuje dejiny, oči sa mu podivne leskli, ako srnke keď na ňu zasvietia svetlá auta. Bol bledý a o to viac mu vynikli kruhy pod očami. Zaboril si tvár do uteráka a vyšiel von z kúpeľne.

Otvoril skriňu a pravou rukou hneď schmatol tepláky. Keď však skriňu zatváral, kútikom oka zazrel čosi čo uchvátilo jeho pozornosť. Divné vzrušenie prešlo mu telom. Hľadel na Aurelovu bundu starostlivo poskladanú úplne na konci police. Vedel, že ak sa jej dotkne, tak neodolá.. ale prečo by vlastne odolával? Zobral do rúk aj ju, ale akosi nežnejšie, akoby sa s jediným nesprávnym dotykom mohla zlomiť. Prevliekol si ju cez hlavu, zavrel oči a privoňal ku golieru. Pomaly prešiel k posteli. Akoby každý okamih s touto bundou bol pricenný na to, aby sa vychlípal ako voda za najväčšieho smädu. Túžil, aby mu Aurelova mikina bola mäťovým čajom. S medom a lístkami mäty. S takým čajom sa zžije, taký čaj píše novú kapitolu, takým čajom sa neprebehne ako bločkom zo supermarketu.

„Ach August, ty sa celý trasieš, tu máš, vezmi si ju. Je pre teba,“ sladko, no predsa akosi váhavo sa usmial.

„A nebude zima potom tebe?“

„Nejako to už prežijem.“

V jeho očiach bola iskra. August rozmýšľal či ju už niekedy videl alebo či tento žiarivý pohľad bol nový. A keď bol Aurel bližšie a bližšie, myslel na to, že jeho oči vyzerajú ako polárka, keby nebola jediná. Jeho oči sú nové polárky. Nové svetlá v staronovej tme. Myslel na ne, až kým mu Aurelova blízkosť nezobrala schopnosť uvažovať, konať a jestvovať.

„Teraz ťa pobožkám,“ povedal ticho kým hľadel Augustovi do očí.

Obaja zľožka dýchali a Aurel čakal, len čakal.

„Dobre,“ šepol mu na odpoveď.

August mal zavreté oči, a myslel na bozky, na všetky bozky a dotyky a city a slová. A bozky a dotyky a city a slová. Nevedel sa nabažiť toho pocitu, čo mu prechádzal telom a teraz tomu nie je inak.

Bozky a dotyky a slová.

Telo má vo vare.

Bozky a dotyky a slová.

A bozky.

A bozky a bozky..

Prudko vyletí z postele a začne sa prehrabávať v taške. Na tvári má vpísanú náruživosť, obočie zvráštené a líca mu horia. Postupne vyhadzuje nepotrebné učebnice a zošity na zem, až kým nenájde ten správny. V rýchlosti ho otvorí. Hryzie si do pier a hľadá na prázdne strany. Akoby zrazu nevedel, čo s nimi. Zhlboka sa nadýchol, stisol pery a začal písať. Písať *za seba, no nie pre seba*.

Láska, ach Láska, ako sa ti len žije, keď ma trháš na kusy? Ako? Ako, keď si ma na ne vždy trhala. Mám pocit akoby som chodil po žeravých uhlikoch. Do neznáma neznámej vzdialenosti. Všetko je tu nové, cudzie, nespoznané.. Bavi ťa to tak? Byť za rúškom tajomstva? A ukrývať sa v pohľade môjho kamaráta? Láska, bože Láska, prečo? Prečo vybrala si si mňa, aby som ňu miloval? Miloval, že mi srdce ide vyskočiť z hrude. Preboha, ja ho fakt milujem. A Láska, je to len tvoja chyba. Alebo ešte Amorova. Kam si to len strieľal? Nechodil si na hodiny lukostrelby? Nevedel si, že láska je cit, pri ktorom padáš do priepasti? Kde nevieš, čo ťa čaká? No predsa to spoznať chceš, hrnieš sa do toho ako by si chcel byť zranený a zraniteľný. A ja...a ja sa do toho hrnúť chcem. Chcem! Chcem. No bojím sa, Láska. Bojím sa. To je tá emócia. Bojím sa. Koľké roky žijem v strachu. Milovať a byť milovaný. Znie to nádherne, no prečo mi myšlienka na lásku vždy gniavila srdce? A prečo...prečo mi

už srdce negniavi? Prečo chcem riskovať a padať do tej priepasti? „Lebo ľúbiš ty hlúpy chlapec,“ povedal by mi Amor a ja by som zahanbený len hľadel na špičky svojich topánok, šokovaný pravdivosťou v pár slovách. Celá pravda sa nesie len v nich. V slovách, slovách, v obyčajných slovách. No nie sú obyčajné. Chápeš to, Láska? Ja ľúbim. Ľúbim ľúbim ľúbim. Chce sa mi vrieskať z toho objavu a objímať stromy. Doskákať na mesiac. Ja ľúbim. Ja, čo som si myslel, že na lásku nemám nárok. Že pre mňa nezostala, ani tie posledné zbytky špinavého taniera. A teraz, teraz ľúbim. A neznie to zle. Och, vôbec nie. Je to ozajstné? Som ja ozajstný? Je Aurel ozajstný? Aurel, ľúbiš ma tiež? Láska Láska, ty odpoveď isto vieš. Chcem ťa spoznať bližšie, Láska. Kedy máš čas? Zajtra a či pozajtra?

Ja? Mňa sa predsa pýtať nemusíš, pre teba, Láska, mám čas vždy. Chcem to zažiť.

Bože, čo si nahováram. List pre lásku je vlastne listom pre teba, Aurel. Zabudnúť je utópia, môže byť, no ja nechcem zabúdať. Nechcem. Už viac nie. Pridlho sme čakali na ľalie zo zeme. Teraz si zaslúžime, aby ľalie padali z neba. Chceš ich pochytať spolu so mnou?

S láskou, August

Stážka vydýchol, oprel sa o stoličku a objal vlastné telo, „Teraz je už len na láske ako odpovie,“ šepol a zavrel zošit.